

РЕШЕНИЕ

№ 63

гр. Варна, 29.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Мая В. Нанкинска

Членове: Трайчо Г. Атанасов
Ерна Якова-Павлова

при участието на секретаря Родина Б. П.
в присъствието на прокурора Я. П. Й.
като разгледа докладваното от Трайчо Г. Атанасов Въззивно наказателно дело от общ характер № 20233100601689 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 313 и сл. от НПК и е образувано по постъпила въззивна жалба от подсъдимата З. Х. П. чрез адв. Е. Ф. против Присъда № 282/16.11.2023 г., постановена по НОХД № 4483/2023 г. по описа на Районен съд – Варна, с която подсъдимата е призната за виновна в извършването на престъпление по чл. 194, ал. 1 от НК и ☐ е наложено наказание „пробация“, изразяващо се в двете задължителни пробационни мерки. Присъдата е постановена по реда на Глава XXVII от НПК, с оглед направеното по чл. 371, т. 2 от НПК самопризнание от страна на подсъдимата, подкрепено от събраните по делото доказателства.

В постъпилата жалба и допълнението към нея са наведени твърдения, че обжалваният акт е неправилен и постановен при неправилно приложение на материалния закон. Твърди се, че извършеното от подсъдимата представлявало маловажен случай, поради което извършеното било деяние по чл. 194, ал. 3 от НК. Според защитата също, деянието не представлявало престъпление, тъй като стойността на отнетите вещи била ниска, подсъдимата имала чисто съдебно минало и доброволно била възстановила щетите, поради

което следвало да се приложи разпоредбата на чл. 218б от НК. Моли се за отмяна на първоинстанционната присъда и изпращане на материалите по делото на органите на МВР за налагане на административно наказание.

В съдебно заседание прокурор от Окръжна прокуратура – Варна счита жалбата за неоснователна и моли присъдата да бъде потвърдена като правилна и законосъобразна.

Защитникът адв. Ф. счита, че неправилно първоинстанционният съд е приел, че не са налице предпоставките да приложи правилата, относими за маловажен случай и моли деянието да се приеме за такова и да се санкционира по административен ред.

Подсъдимата изразява съжаление за стореното, което било под момент на емоция и моли да ѝ се даде шанс да се поправи.

Съдът, с оглед вменените му задължения по чл. 313 и чл. 314, ал. 1 от НПК за цялостна проверка на постановения акт по отношение на правилността, обосноваването и справедливостта му, след собствена преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

На 25.02.2023 г., около 19:30 часа подсъдимата З. П. отишла в „Гранд Мол Варна“, заедно със своя приятелка – св. С.М.а. Двете влезли в магазин “Sinsay”, където на работа по това време била св. Ж.С., на длъжност „продавач-консултант“. Подсъдимата и св. М. взели със себе си стоки от магазина и влезли в отделни пробни, което било забелязано от св. С.. В пробната подсъдимата премахнала етикетите, които били сложени на взетите от нея артикули – 1 бр. дънки, 3 бр. панталони, 1 бр. блуза и 1 бр. диадема за коса, всички с марка “Sinsay”, тъй като решила да ги открадне. Сложила диадемата, двата панталона и блузата в чантата си, дънките увила около кръста си, покрити под горната □ дреха. Когато излезли от пробните, подсъдимата сложила в чантата на св. М. третия панталон, без последната да разбере за това. Момичетата се насочили към изхода на магазина. След като преминали през него се задействала алармената система. Св. С. ги застигнала и помолила да провери дали у тях има стока на магазина, която не са платили. При проверката били открити у тях описаните вещи. Бил подаден сигнал до полицията, на който се отзовали св. К.К. и св. Д.М., изпълняващи ППД като АП 393. Подсъдимата и св. М. им предали вещите, които били отнети, за което бил съставен протокол. Установени са общата стойност на отнетите

вещи – 113,40 лева, а МОЛ на ощетеното юридическо лице – св. Г.П..

Описаната фактическа обстановка, така изложена и в обвинителния акт, е приета от първоинстанционния съд за безспорно установена, въз основа на направеното от подсъдимата самопризнание, подкрепено от събраните в досъдебното производство доказателства – обясненията на подсъдимата и показанията на св. М., св. С., св. П., св. К., св. М., приемо-предавателни протоколи, албум за експортирани кадри от цифров носител, справка за съдимост, характеристична справка.

След извършената служебна проверка, въззивният съд намира, че не са допуснати нарушения при постановяване на присъдата. От установената по несъмнен начин фактическа обстановка, която настоящият състав споделя напълно, се установява по безкритичен начин, че подсъдимата е извършила престъплението, за което □ е повдигнато обвинение като не са допуснати нарушения при разглеждането на делото по реда на особените правила на Глава XXVII от НПК.

Оплакванията, изложени във въззивната жалба, са свързани с приложения материален закон. Според защитата, престъпната дейност на подсъдимата следва да се квалифицира по чл. 194, ал. 3 от НК, тъй като представлявало „маловажен случай“ по см. на чл. 93, т. 9 от НК. На това основание е направено искане да се приложи чл. 218б от НК като на подсъдимата бъде наложена глоба по административен ред. Въззивният съд не споделя това твърдение по следните съображения.

Разпоредбата на чл. 218б от НК е приложима при наличието на изискуемите предпоставки, липса на пречки и в определени случаи, всички от които са изрично и ясно посочени. На първо място е необходимо да се изследва въпросът представлява ли извършеното маловажен случай, за да се обхване от нормата на чл. 194, ал. 3 от НК, за което деяние е предвидена възможността за налагане на глоба по административен ред. Преценката представлява ли деянието маловажен случай или не, се прави с оглед не само на стойността на предмета на престъплението, а и от вредните последици, начина на извършване на деянието и цялостната характеристика на извършеното и на престъпния деец. В настоящия случай, макар стойността на предмета да е в пределите, определени в чл. 218б, ал. 1 от НК – до размера на две минимални работни заплати за страната, установени към датата на

извършване на деянието, са налице други обстоятелства, обуславящи по-висока степен на обществена опасност както на деянието, така и на дееца. Престъплението е извършено след предварително взето решение и извършена подготовка. Подсъдимата е избрала стоки от магазина, чиито етикети целенасочено е премахнала в пробната като по този начин ги е подготвила за намисленото противозаконно отнемане. Част от дрехите е прибрала в чантата си, а някои – чифт дънки, е увила около кръста си, прикривайки ги с горната си дреха. Всички тези факти сочат, че действията са предварително обмислени и извършени с цел укриване на стоките, за да може да се отнемат, извършено на различни места за осуетяване на разкриване на престъплението. Пускането пък на незаплатена стока в чантата на св. М. свидетелстват за проявена изключителна дързост при извършване на деянието. В стремежа си да отнеме набелязаните вещи, подсъдимата е прибегнала до укриване на част от тях у трето лице като това поведение разкрива степен на обществена опасност на дееца, надвишаваща тази на маловажния случай.

Към същия извод води и броят на отнетите вещи. Действително всяка една поотделно е с ниска стойност. Настоящият състав напълно споделя извода на първоинстанционния съд, че общата им стойност е сравнително висока. Отнемането на шест броя вещи сочи също, че извършеното не е емоционална постъпка, при която състоянието е възникнало внезапно и под влиянието на емоциите е посегнато върху някакъв предмет. Напротив – дрехите са избрани, изпробвани, с премахнати етикети, разпределени са при укриването, поради което деянието не само покрива признаците на престъпление, а на такова по основния състав на кражба по чл. 194, ал. 1 от НК.

Въззивният съд не споделя и твърденията, че подсъдимата доброволно е възстановила отнетите вещи. От приетата за безспорна фактическа обстановка се установява, че вещите са върнати поради разкриване на престъплението. След включване на алармената система на магазина, подсъдимата е била настигната и вещите са открити у нея при извършената □ проверка. Не поведението ѝ е допринесло за възстановяването им, а залавянето ѝ.

Районният съд правилно е изследвал всички тези въпроси и е достигнал до законосъобразния извод, че разпоредбата на чл. 218б от НК не намира приложение в настоящия случай.

Настоящият състав намира, че всички други обстоятелства, посочени от защитата като признаци за ниска обществена опасност на деянието и на дееца, са били законосъобразно отмерени при определяне на съответното наказание – както изразеното съжаление, стойността на предметите и възстановяването им, така и чистото съдебно минало на подсъдимата и поведението □ по време на процеса. Преценката, че представляват многобройни смекчаващи обстоятелства, че условията на чл. 55 от НК са налице и са по-благоприятни са дееца, е правилна, а чрез така определените пробационни мерки в посочените срокове, напълно се покриват целите на чл. 36 от НК като същевременно се дава желаната от подсъдимата възможност да се поправи.

С оглед гореизложеното, съдът намира, че първоинстанционната присъда е правилна и при постановяването □ не са допуснати посочените във въззивната жалба нарушения. Поради това и поради липсата на служебно констатирани основания за отмяна или изменение на проверяваната присъда, на осн. чл. 334, т. 6 и чл. 338 от НПК, Окръжен съд – Варна, като въззивна инстанция:

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 282/16.11.2023 г. по НОХД № 4483/2023 г. по описа на Районен съд – Варна.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____